

Dani van Doorn

Liefde in de lens

Liefdesroman

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

DE UITDAGING

Helen zat met samengeknepen knieën tegenover haar zus op de bank. Als Margret zo'n bui had, liet ze haar maar uitrazen.

'Je ziet eruit als een uitgetreden non,' voer haar zus tegen haar uit. 'Je doet niks meer aan je uiterlijk. Waarom draag je een broek waar je zó'n achterste in hebt.' Ze hield haar handen een halve meter uit elkaar.

'Die zit gewoon makkelijk,' verdedigde Helen zich flauwtjes. 'Wat een onzin. Er zijn toch wel broeken te vinden met een goede pasvorm, die tegelijkertijd comfortabel zitten! En wat moet dat met die slobbertrui en dat tricot shirt. Volgens mij zijn die van Jim geweest.'

'Ze waren nog niet afgedragen toen hij overleed,' mompelde Helen.

'Wat? En dan moet jij ze maar afdragen? Alsof je als lerares geen goed salaris hebt, afgezien van je weduwepensioen.' Margrets ogen boorden zich fel in de hare en Helen vroeg zich af of ze een uitleg verwachtte. Maar daar reed ze alweer verder op haar stokpaard. 'Je haren, daar heb ik gewoon geen woorden voor. In de eenentwintigste eeuw hoeven vrouwen er toch niet meer grijs bij te lopen? Dat is alleen hip

voor jonge vrouwen. Laat het eens goed knippen en kleuren. En neem dan geen bruin meer, maar rood of blond, want dat past het beste bij vrouwen van boven de vijftig.' Margret streek met één hand door haar vlammen oranje haren.

Helen schudde afwerend haar hoofd. 'Vind ik niet.'

'Niet?' Haar zus keek zo ontzet, dat Helen bijna hardop lachte. Margret de modegoeroe, met haar onfeilbare smaak, daar kon toch niemand tegenin gaan?

'Die kleuren zijn vaak te hard bij de kleur van de huid en het oogwit,' legde Helen aarzelend uit. 'Je huid wordt er heel wit van en je ogen een beetje gelig of roodachtig. Net alsof je ziek bent.' Margret gooide haar hoofd achterover en lachte luid. 'Lieverd, bemoei jij je maar met je lessen Frans en laat de modeadviezen aan mij over. "Ziek",' herhaalde ze hoofdschuddend. 'Ongelooflijk, zeg. Je weet niet wat wel en niet kan.' Ze nam een slok van haar sherry.

'Alles kan.' Helen begon meer weerwoord te geven. 'Het is gewoon een kwestie van smaak.'

'Nee, wat jij draagt, kan echt niet. Maar het gaat niet alleen om je kleren. Het gaat om je hele houding, de manier waarop je in het leven

staat. Kijk eens hoe je erbij zit, met je knieën stijf tegen elkaar gedrukt.'

'Nee, hoor.' Helen zette haar voeten wat uit elkaar.

Margret krulde haar lip. 'Nu houd je nog steeds je knieën tegen elkaar gedrukt. Ben je bang voor mannen? Was Jim zo vreselijk?'

'Dat gaat je niet aan!' antwoordde Helen plotseling oprecht boos. 'Waarom zit je me zo af te kammen? Kick je daarop of zo?' Ze nam een slok van haar sherry en vertrok nog net niet haar gezicht. Vies spul, maar Margret dronk het altijd en dan deed ze maar mee.

Margret bond een beetje in en legde haar hand op Helens knie. 'Ik maak me zorgen over je, zusje. Je vrije tijd gaat voorbij met puzzelen, wandelen en lezen. Je lijkt wel bejaard.'

'Dat heb je al gezegd.' Helen was gekwetst.

'Maar zo gedraag je je ook!' riep Margret uit. 'Het lijkt of je geen enkele verandering in je leven wilt brengen. Wil je zo doorgaan tot aan je pensioen of zelfs tot aan je dood?'

Helen streek over haar spijkerbroek. 'Doe niet zo raar. Ik verander voortdurend dingen.'

'Dingen? Een gele theepot in plaats van een blauwe. Een nieuwe plant voor het raam, bedoel je dat soort dingen?'

Die conclusie was zo raak, dat Helen direct terugsloeg.

‘Niet iedereen heeft de behoefte om elke vijf jaar een nieuwe keuken te installeren,’ zei ze. En als het de keuken niet was, dan was het wel het toilet of de badkamer die Margret onder handen liet nemen. Meteen had Helen spijt. ‘Dat kan ik ook niet betalen.’ ‘Nou, dat weet ik nog niet zo net. Met Jim zijn weduwenpensioen en je eigen salaris kom je een heel eind, vooral als je het allemaal oppot.’

Zou ze jaloers zijn? vroeg Helen zich ineens af, haar zus keek bijna vals. Ze zuchtte zo diep dat het haast een kreun werd. Waarom was ze hier op ingegaan, met Margret kon je gewoon niet discussiëren.

‘Kunnen we het onderwerp nu eindelijk een keer afsluiten?’ Ze probeerde uit de hoogte te kijken. ‘Het verveelt me mateloos.’ Margret negeerde haar vraag. ‘Ik heb een idee. Ik geef jou een uitdaging en als je erop ingaat, zal ik nooit meer over je uiterlijk of hobby’s beginnen. Oké?’

‘Hangt ervan af wat voor uitdaging het is.’ Helen haalde haar schouders op. Ze geloofde toch niet dat Margret in staat was haar lievelingsonderwerp te laten rusten. Maar misschien

kon ze haar een tijdlang aan haar belofte herinneren. ‘Ik ga niet de cancan dansen op het stationsplein of zo.’

Spot was aan Margret echter niet besteed. Ze hield bezwerend een hand op en rommelde met de andere in een stapel kranten onder de salontafel. ‘Nee, ik zag hier een advertentie, waar was het nou.’

‘O nee, geen contactadvertentie. Straks word ik in mijn eigen huis achtervolgd met een hakbijl.’

‘Doe niet zo overdreven,’ zei Margret. ‘Ah, hier is het!’ Ze scheurde een stuk krant uit en vouwde netjes de randen om. ‘Kijk, dit is jou op het lijf geschreven: *Beginnend ontwerper zoekt modellen om haar collectie te showen. Leeftijd is niet belangrijk. Trefwoorden zijn: natuurlijke uitstraling en ingetogen melancholie.* Hoe vind je dat? Prachtig toch? Vooral die ingetogen melancholie deed me aan jou denken.’ Ze keek Helen aan. Helen beet op haar lip. Was ze dat echt, melancholiek? Ergens raakte de term haar. Ze deed een poging haar haren naar achteren te schudden, maar dat lukte niet met haar kroezige haar.

‘Wat moet ik dan doen?’

‘Nou, je gaat gewoon op de aangegeven tijd

naar dat adres en wacht op je beurt om te solliciteren. Dan moet je misschien wat kleding passen en ermee rondlopen, of ze maken foto's van je, weet ik veel,' gebaarde Margret. Haar blik werd plotseling peinzend. 'Eigenlijk zou het wel wat voor mij zijn. Ik heb nog nooit een show gelopen. Denk je dat ik melancholisch over kan komen?' vroeg ze aan Helen.

'Nee,' antwoordde Helen. 'Maar wie vraag je het? En ik denk dat die ontwerpster geen kleding in maat 46 op voorraad heeft.'

Margret keek een beetje beledigd. 'Nee, ik vermoed dat ik een te levendige aard heb voor zoiets. Ik ben meer het zonnestraaltype.'

Vind je? wilde Helen vragen, maar ze slikte het in. Zoals ze vaker iets inslikte als ze bij Margret was. 'Geef die advertentie eens?' Ze liet haar ogen over de onderste regels glijden. De tijd schikte haar en de locatie was haar ook bekend. 'Goed,' zei ze ineens. 'Ik ga er woensdag om twaalf uur heen en meld me aan. Moet ik ook aangenomen worden, of geldt de uitdaging anders niet?'

'Nou, dat zou geweldig zijn,' zei Margret spottend. 'Maar we moeten wel realistisch blijven. Dat je bereid bent om iets totaal anders te doen, is al genoeg. En daarna krijg je weer een

andere opdracht van me en zo neem je steeds kleine stapjes naar een nieuw leven.'

'Ik ben tevreden met mijn huidige leven.' Terwijl ze het zei, kreeg Helen al een grijs gevoel. 'Ik doe dit - en alléén dit, want dat was je eigen voorstel - als jij een keer ophoudt met zeuren over mijn uiterlijk en mijn levensstijl.'

'Ha, legpuzzels en cryptogrammen, wat een levensstijl,' mompelde Margret en Helen had haar met liefde een klap gegeven. Wat wist Margret van haar leven? Zij had een man en kinderen. En daarbij mocht ze nog losgaan in de woningzaak van haar man, met haar eeuwige decoratiegedoe. Als de wereld verging, zat haar zus nog steeds te klungelen met den-nenappels en mos.

'Je vergeet mijn reizen naar Parijs.' Een paar keer per jaar "moest" ze gewoon naar Parijs, de stad verkennen die in haar bloed leek te zitten.

'Nee,' antwoordde Margret. 'Maar het is een modestad, en je koopt er nooit kleding. Joost weet waarom je erheen gaat.'

Helen nam niet de moeite om te reageren. Haar liefde voor Parijs was iets dat ze voor zichzelf wilde houden. De wandelingen door de straten waar op iedere hoek iets te ontdekken viel en de sfeer op de terrasjes, daar zou

Margret toch niets van begrijpen.

‘Goed.’ Ze stond op. De advertentie stopte ze in haar broekzak.

‘Waar is je tas?’ vroeg Margret. Helen vertrok haar gezicht. ‘Tassen zijn zo lastig, ze glijden altijd van je schouder,’ zei ze en vroeg zich af waarom ze nu klonk als een klein kind. Waarschijnlijk omdat Margret deed alsof ze haar moeder was. ‘Ik ben je dochter niet,’ zei ze toen. ‘Trouwens, ik ben de oudste van ons twee.’

‘Alsof fémand daar ooit aan zou twijfelen,’ glimlachte Margret.

Toen ze thuiskwam, was Helen inwendig nog aan het mopperen op haar zus. Moe liet ze zich op de bank zakken en haalde haar hand door haar haar. Was ze echt zo erg als Margret zei? Hoe was ze vroeger? En was het raar als ze zo was, als weduwe van drieënvijftig? Moest ze dan gaan *breakdancen* op het schooltoneel? Oké, dat was overdreven, maar ze was heel tevreden met haar leven. Lesgeven aan tieners was echt niet gemakkelijk en het kostte haar de nodige energie. Mocht ze dan in haar vrije tijd een beetje chillen met een mooi boek en een muziekje? Toen Jim nog leefde, zag niemand er iets verkeerd in. Maar als je alleen was, was

alles ineens “zilig”.

‘Ik ben niet zilig!’ Bruusk stond ze op en liep naar de keuken om iets te eten te maken. ‘Ik ben heel tevreden met mijn leven,’ zei ze hardop. Maar dat was niet genoeg om zichzelf ervan te overtuigen.